

"Ugla" har skrevet om tøv og krystallhodeskaller på Forumet, se Flummerier. Jeg har vært fasinert av krystallskallene siden jeg først gangen leste om dem. I hovedsak er jeg opptatt av myten og av den store seremonien som foregår med disse kostelighetene, der både historiske, globale og kosmiske dimensjoner er inkludert. Forumet er for øvrig et treningsfelt.

Historiene om krystallskallene er en nåtidsmyte og det er spennende å se hvordan den skapes, utvikles og oppfattes. Det hører perfekt med i nåtidsmyten at stjernefolket og mayasjamaner, samt også at illojale akademikere og mytepoeter er inkludert i skapelsesakten..

Stort sett er artiklene på forsiden skrevet av meg, men ikke artikkelen om krystallskallene som samles. Men siden Ugla savner kildehenvisninger for artiklene, gir det meg sjansen til å komme med en ytring, som har gjæret i meg ganske lenge. Det gjelder hva jeg har skrevet her på sonen, og også i boka "Sjамansonen". Den er på 376 sider. Jeg er bevisst at jeg har begått en "akademisk" kardinalsynd. Jeg har unnlatt å komme med kildehenvisninger. Mange akademikere har murret i skjegget. Eller ser på meg som inkompetent, en som ikke kan spillereglene. Jovisst kan jeg dem. Men jeg bryter dem. Det er helt bevisst fra min side. Jeg ser på det jeg har skrevet som et kildeskrift. En orginaltekst. Er Bibelens orginaltekst full av kildehenvisninger?

Jeg ønsker at "Sjамansonen" skal kunne leses som et kildeskrift, og ikke som et akademisk innlegg. Det betyr ikke at jeg ikke har fått sjekket faktaforholdene i boka, det som gjelder samiske historiske fakta. En av de fremste kjennere av samisk historie, en akademiker har sjekket det jeg skrev. Men de rent historiske forholdene var ikke det viktigste jeg hadde på hjertet i denne sammenhengen.

Etter mitt syn har de tusentalls av gjennomsnittlige og flittige akademikerne ikke bidratt noe særlig til utvikling på det feltet som boka og nettstedet fokuserer på. Snarere tvert imot. Det lauget har også sine motebølger og de har ikke skyllet inn over på våre strender. Om ikke akademikere har raljert over "old age" i ny tid, så har de ignorert feltet. Det gjelder også samiske akademikere. Ingen av dem har såvidt jeg vet fordypet seg i trommene og symbolene som er tegnet på dem, selv om trommene og symbolene som er malt på dem utgjør sentrum av den samiske åndelige kulturarven..

Det finnes selvfølgelig unntak. Men det er fremragende og enestående akademikere. Mircea Eliade og Michael Harner har selvfølgelig bidratt med sine bøker. Andre også, selv om akademikernes prosjekt egentlig ikke er å bidra på en mytepoetisk måte, men helst på en tolkende sådan. Forskere og akademikerne kommer i hovedsak etter ekstatiske drømmere, profeter og mytepoeter. Forskerne trenger stoff for å få noe å tolke og for å ha kilder og henvisninger å sjonglere med. Dette siste er akademikernes form for ekstremsport. Så i denne sammenhengen spiser de egentlig av den retten som mytepoetene og ekstatikerene koker sammen.

Det som har brakt sjamanismen videre er bøker utgitt i løpet av de siste 30 årene, som bøker fra Castanedas hånd og bøker fra en lang rekke andre sjamaner. Det er de som har gitt denne gamle kunsten et nytt uttrykk for vår tid og takk for det.

Michael Harner ble uglesett blant de akademikerne han var en kollega av, ble anklaget for å ha "gone native and unintellectual" da han skrev "The Way of the Shaman," en bok som etter min mening bidro til den store bevissthetsrevolusjonen i Vesten som kom i gang i siste årtusen. Den bidro mye mer enn mange av de andre faglig orienterte bøkene som ikke nådde ut over fagets og spesialistenes egen krets.

Når det gjelder mitt lille bidrag i denne bølgen av nye bøker, må jeg vel si at mottagelsen blant sjamaner og sjamnkunnige har vært god, men i offentligheten ellers har den ikke en gang vært lunken. Ingen skrive eller talefør aktør på medienes arena, utenom sjamanenes og studentenes rekke har omtalt den eller debattert innholdet med så mye som et eneste ord. Det er et fakta.

Fakta er ikke bare fakta, forresten.

Jeg har som sagt vært fasinert av historiene om krystallskallene, som en samtidsmyte, et suverent uttrykk for klovners, mytepoeters og sjamaners evne til å skape et annet siktepunkt mot en større helhet for sinnet og samtiden. Myten er altså et annet språk på en arena som vever en annen verden.

For meg er det slik at virkeligheten skapes av det tankene er opptatt av. Det er bedre for meg å være med i et rituale omkring innsamling av krystallskaller enn å tørrprate om været eller

sykdommene, urettferdighetene, krigene som pågår hele tiden, alle naturkatastrofene eller annen personlig klagesang. I den forstand bringer seremoniene om hodeskallene folk sammen, som en sirkel, en sirkel med oppløftende innhold, og med et sentrum som er et vindu mot , forandring, visdom og uselviske tanker, mot mysteriet selv.

Det sentrum er alle virksomme seremoniers sentrum, spør du meg. Det virker, virker om krystallskallene er laget av mennesker eller av stjernemennesker. Bare ideen stjernemennesker er for meg inspirerende. Og mer. Det er som om jeg kjenner dem. Gjør du?

For det er noe særegent med krystaller. De lever. Det at slike skaller av krystall dukker opp, gjør virkningen ennå sterkere. For vi mennesker er som kjent mest opptatt av oss selv, vår identitet, vår verden, og så det mysterium vi har i vårt indre.

For meg er både krystallverdenen og stjernemennesken en del av det mysteriet. Det er som om krystallmennesker og stjernemennesker kommer på besøk om nattent når jeg går til ro. Da transporteres jeg inn i deres verden, deres dimensjon, og der foregår det hele tiden et drama av lys og mørke, godt og vondt og alle der deltar på den ene eller andre siden.

Jeg sovner ikke bare og våkner neste morgen, som om ikke noe er skjedd i nattens løp. Selv om jeg sover, er jeg våken. Og da er dette arenaen jeg befinner meg på.

Samtidens vanlige faktamennesker synes sikkert at dette er sprøyt og tøv. Men det at alle folkeslag har myter er mine "kildehenvisninger". Dette gjør livet større enn hverdagslivet. Det å være på våkne besøk inn i verdener mellom verdenene gir kraft og innsikt "fra innsiden".

Alle har den forbindelsen, men ikke alle er klar over det. Ikke alle er våkne midt i søvnen og jeg må legge til at jeg er heller ikke det hele tiden. Men jeg vet hvor døren inn til mytelandet og ekstasen er og den døren er på klem, selv om jeg ikke hver natt går våken ut gjennom den.

Universet i det indre er for alle. Utfordringen for den enkelte er å våkne. Noen syns slike utfordringer er selve gaven. Den neste utfordringen er så å gi uttrykk for den innsikten man får.

Jeg ser på forumet på Sjamansonen som et treningsfelt. Det er et av de stedene der ytringer fra sjamaner og sjamanspirer skal kunne komme frem, til glede for dem som ytrer seg og dem som leser, i blant også til ergrelse for noen lesere. Jeg sensurerer ikke. En sjelden, sjelden gang redigerer jeg. Mest av alt vil jeg inspirere i oppløftende retning.

Det trenges slike treningsfelt. Det er ikke gitt på en to tre å finne sitt uttrykk. Det tar tid å utvikle en evne, slipe et talent. En slik prosess kan skje på Forumet. Jeg tror fler enn meg syns det er inspirerende at andre leser det en selv skriver, og i blant kommer med kyndige kommentarer. Vi er i en dialog. Jeg legger vekt på det, oppfordrer til det. Jeg skulle gjerne ønske at dialogen kunne utvikle seg mer, med fyldigere svar ut over "Bra"... "Godt" osv., Det ville berike sonen og hjelpe oss videre. Men selvfølgelig er det mer krevende. En liten hilsen er bedre enn ingen hilsen i det hele tatt.

Noe annet viktig med aktiviteten på Forumet er at det synliggjør at vi ikke lever i et vakum. Vi er et nettverk. Vi vever samtidens nye mønstre i veven. Og det at våre synspunkter er underkommunisert i samtiden og i massemediene ellers.

Det er også verd å vite at nettstedet drives på idealistisk basis og at alle som bidrar gjør det ut av egen interesse. Det er ingen som slaver for sin lønn her, desverre(!)

Poesi er medisin. Det rette ord helbreder. Det at enhver skal finne sitt skapende uttrykk er min kjepphest. Av egen erfaring vet jeg at en som gjør indre reiser har godt av å skape seg et ytre uttrykk, like kraftfullt og vakket som det indre, for å bevar en ytre-indre balanse. Jeg vet at ytre-indreskillet ikke finnes, at grensene egentlig ikke eksisterer, at det som uttrykkes her er en lek eller et spill med ord, men det tjener også en hensikt. Det kan være som en veiviser for å nå egen kilde.

For noen er det lett å le av forsøkene. Alle skal vite at jeg ikke ler av dem. Jeg debuterte for over 20 år siden som poet, og vet hvor mye arbeid som trenges og hvor sårbart det kan være å formulere seg og publisere det offentlig, så andre kan lese og bedømme det.

Ofte har jeg vært i rollen som fødselshjelper. i blant ser jeg meg nå som fødselshjelper for en ny tid. En ny tid er først og fremst et nytt uttrykk, en ny livsholdning, nye og befriende tanker, ikke

bare tanker som krettser om mitt og min.

Jeg ønsker også en ny kunst og videnskap skapt på et slik grunnlag. Kanskje kan Forumet være med på å utvikle dette?

Dine bidrag er velkomne, Uglå. Særlig blir jeg glad for om du gir mer av deg selv og forteller hva du står for og deler ditt eget uttrykk med oss, slik som de fleste andre her. Om du ikke er bekvem med det, er du kanskje på feil sone.

Men jeg er en crazy sjaman i mitt hjerte. Hjertet takker for "provokasjonen".

Ailo Gaup